

33. neděle v mezidobí

Liturgické texty

1. čtení: Př 31,10-13.19-20.30-31

Žalm 128,1-2.3.4-5

2. čtení: 1 Sol 5,1-6

Evangelium: Mt 25,14-30

Evangelium této předposlední neděle liturgického roku je o účtování. Je to logické. Končí církevní rok. Připomíná nám to, že jednou skončí i náš život a budeme z něj muset vydat Bohu účty. Úryvek z knihy Přísloví hovoří o odměně řádné ženy jako o "*výtěžku z jejích rukou*". Jsme zvyklí uvažovat o odměně jako čistě o daru Božím, který si nemůžeme zasloužit. Je pravda, že nebe si zasloužit nemůžeme. Bez Boží milosti se do nebe nedostaneme. Je ale také pravda, že Bůh nám svou milost nabízí každý den, abychom byli schopni dobře žít to, co nazýváme "praktickým životem" - práce, modlitba, vztahy, vytrvalost v nesení kříže. Lidský život zde na zemi je prostorem a příležitostí k vyslovení "Ano, věřím Ti, Bože, ano, toužím po Tobě, ano, čekám na Tebe". Toto vyznání je obsahem všech dobrých skutků, které máme příležitost vykonat. V evangelním podobenství vidíme, jak se různí lidé (služebníci neužiteční), snažili zužitkovat milost, kterou od Boha dostali. Ten, který neudělal nic a svou hřivnu - praktické nadání, schopnosti, pomoc od Boha, vlastně sebe sama - zakopal, tím vlastně odmítl Boží dar. A protože všechno, co jsme a co máme, je z Boží ruky, popřel tím smysl sebe sama. Jako by řekl: "Nechci žít, nechci s tebou, Bože, mít nic společného." Jsi zlý a bez tvých pravidel a starosti o mne by mi bylo lépe. Neuvědomuje si při tom, že kdyby na něj Bůh jen na okamžik přestal myslet, přestal by on existovat. Na tomto světě nejsme ponecháni sobě na pospas. Bůh ví i o každém vlasu, který nám vypadne z hlavy. Tato Boží "znalost" je totožná s jeho láskou k nám, protože "poznat" je jen jiným způsobem vyjádření slova "milovat".

Citát z knihy Přísloví je velmi provokativní, speciálně v dnešní době. Mluví o řádné ženě, o tom, že má větší cenu, než hmotné bohatství nebo krása těla a její cena je právě v té "*řádnosti*". "*Shání vlnu a len, pracuje radostnou rukou. Svými rukama sahá po kuželi, její prsty se chápou vřetena. Svou dlaň otvírá ubožákovi, své rámě nabízí chudákovi.*" Srdce jejího manžela na ni spoléhá. Není na světě proto, aby si užila, realizovala se, udělala kariéru, byla za každou cenu nezávislá. Není tu pro sebe, ale pro druhého - manžela a pro druhé - děti, potřebné ubožáky, sousedy. Samozřejmě, že toto se netýká pouze žen. Svátý Pavel povzbuzuje Soluňany, že se nemusejí toho posledního účtování bát. Žijí přece řádně, jako ve světle. Vědí, že Bůh je světlo, před kterým se nic a nikdo neukryje a proto se o to ani nepokoušejí. Žijí svůj život tak, že jsou stále připraveni z něj vydat Bohu (a také lidem) účty.

Věříme, že v okamžiku smrti budeme stát před Božím soudem. V Božím světle uvidíme svůj život takový, jaký skutečně byl, ne jaký jsme si namlouvali, že je. Včetně každé milosti od Boha, kterou jsme buď využili, nebo nechali ztratit. Dále věříme, že na konci času všeho budeme stát před Božím soudem všichni najednou. Uvidíme nejen sebe, ale i druhé. A druzí uvidí nás takové, jací jsme byli. Uvidíme, kolik a jak často (= pořád) toho pro nás všechny Bůh udělal. Mám obavu, že to pro nás pro každého bude velmi bolestné sebezpoznání. Je proto nejen dobré, ale přímo nutné, abychom se už teď, dokud jsme ještě na světě, snažili stůj co stůj žít jako děti světla, v pravdě a lásce, oběti a práci. A také abychom tady na světě vítali každou příležitost k pokání.

P. Karel